

siges i sidste ende at blive placeret hos det danske selskab.

Udvalget finder det imidlertid ikke muligt i en lovbestemmelse nærmere at afgrænse karakteren af en relevant virkning på en tilstrækkelig entydig måde med almen gyldighed. Udvalget stiller på den baggrund ikke forslag herom.

Udvalget har i tilknytning til overvejelserne om de relevante virkninger særligt overvejet, om der bør gives domstolene mulighed for i det enkelte tilfælde at skønne over væsentligheden af en konkret følge i Danmark. Det ville i givet fald indebære, at domstolene, når en straffesag er anlagt, vil have en fakultativ adgang til at vurdere, om den pågældende sag bør være omfattet af dansk straffemyndighed. Udvalget finder imidlertid, at der bør udvises tilbageholdenhed med at introducere bestemmelser, hvorefter domstolene ud fra mere skønsmæssige betragtninger i hver enkelt sag skal tage stilling til det konkrete behov for at foretage retsforfølgning. Udvalget stiller på den baggrund ikke forslag herom.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 237-239.

3.5.5. Udvalget har herudover overvejet, om anvendelsen af virkningsprincippet bør være betinget af, at både handling og virkning er strafbar ikke blot i Danmark, hvor virkningen indtræder, men også i det land, hvor gerningsmanden har handlet (*dobbelt strafbarhed*). Udvalget finder imidlertid, at virkningsprincippet, der knytter sig til territorialprincippet, grundlæggende hviler på en betragtning om, at dobbelt strafbarhed ikke har betydning for spørgsmålet om straffemyndighed i disse situationer. Udvalget finder på den baggrund ikke grundlag for at indarbejde et sådant krav om dobbelt strafbarhed i bestemmelsen om dansk straffemyndighed på grundlag af virkningsprincippet.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 239-240.

3.5.6. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag om dansk straffemyndighed på grundlag af virkningsprincippet, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 9, stk. 2), og bemærkningerne hertil.

3.6. Anvendelse af udenlandsk ret

3.6.1. Udvalget foreslår, at domstolene fortsat skal anvende dansk lovgivning ved afgørelsen af spørgsmålet om straf og andre retsfølger af en handling, uan-

set om handlingen er foretaget i udlandet, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 1.

Udenlandsk lovgivning bør dog som hidtil kunne anvendes ved afgørelsen af præjudicielle spørgsmål vedrørende udenlandske civilretlige regler mv., f.eks. hvis det skal afgøres, om der i det pågældende andet land er stiftet et gyldigt ægteskab eller en gyldig panteret med den følge, at handlingen efter dansk ret kan være strafbar som bigami (straffelovens § 208) eller skyldnersvig (straffelovens § 283).

For så vidt angår de tilfælde, hvor dansk straffemyndighed efter gældende ret er betinget af dobbelt strafbarhed (dvs. ved retsforfølgning på grundlag af de gældende bestemmelser i straffelovens § 7, stk. 1 og 2, samt § 8, nr. 6), foreslår udvalget, at udenlandsk lovgivning endvidere som udgangspunkt fortsat bør tillægges afgørende betydning ved strafudmålingen, så danske domstole ikke kan idømme en straf, der overstiger strafmaksimum efter gerningslandets lovgivning, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 1. pkt.

Udvalget har overvejet, om der i stedet for gerningslandets strafmaksimum bør lægges vægt på gerningslandets konkrete strafniveau. Udvalget finder imidlertid, at en sådan ordning ville være forbundet med betydelige praktiske vanskeligheder.

Anklagemyndigheden ville således ikke alene skulle tilvejebringe oplysninger om den relevante straffesammehæng, men også om den straf der under hensyn til den pågældende sags konkrete omstændigheder måtte forventes udmålt, hvis sagen var gennemført i gerningslandet. Udvalget anfører i den forbindelse bl.a., at oplysninger om den konkrete strafudmåling for at være fyldestgørende måtte forudsætte, at det endelige bevistema i den konkrete sag var kendt. Henset til at bevistemaet efter omstændighederne først ligger klart efter afslutningen af bevisførelsen i den konkrete (danske) sag, ville der være risiko for, at oplysningerne først kunne tilvejebringes på dette sene stadie i sagen. Indhentelse af oplysningerne måtte således forventes at resultere i ikke ubetydelige udsættelser af sagen, inden dom kunne afsiges.

Udvalget forudsætter derimod gældende praksis videreført, hvorefter retten efter omstændighederne kan tage hensyn til gerningslandets konkrete strafudmålingsniveau, hvis der under sagen foreligger oplysninger herom.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 303-305.

3.6.2. I sager om seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring begået i et fremmed land af per-